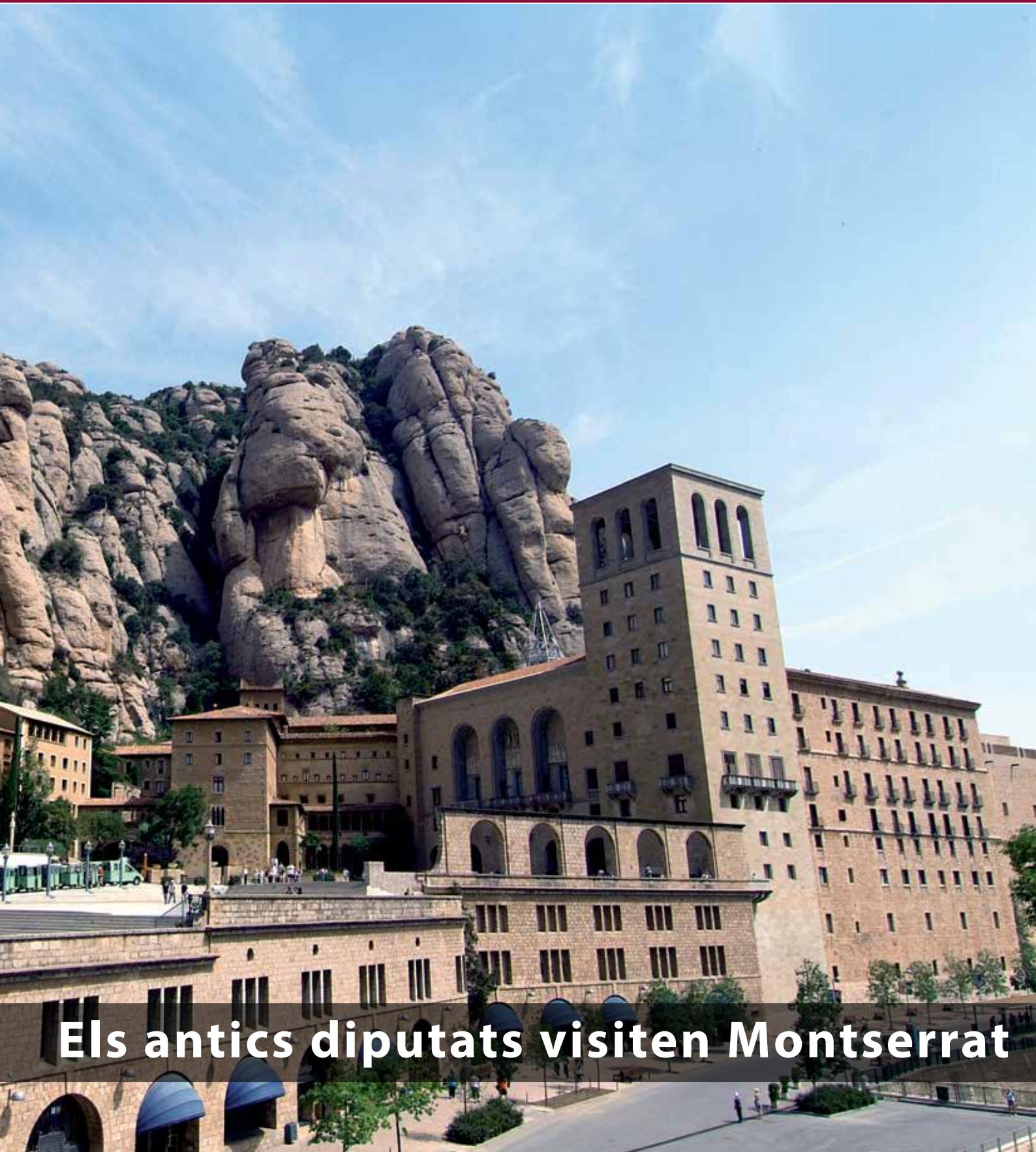

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

número 18 | tardor 2012

Els antics diputats visiten Montserrat

Sumari

Carta del president	3
Joan Rigol i Roig	
Elecció de la nova junta i reunió amb la presidenta del Parlament	4
Flora Sanabra i Villarroya	
Reunió de la junta directiva a Montserrat	6
Jaume Aligué i Escudé	
Notícies de l'Associació	8
El Montserrat més cultural	9
Òscar Bardají	
Lliurament del VI premi Conviure a Catalunya	13
Josep Maria Balcells	
Trobada anual a l'Alt Empordà	16
Josep Maria Casals i Guiu	
Viatge a les repúbliques bàltiques	18
Antoni Siurana i Zaragoza	
El camí de Lituània per recuperar les llibertats	21
Ferran Pont i Puntigam	
El meu Parlament	22
Francesc Casares	
El Parlament a les aules: els camins de la democràcia	26
Àrea de Serveis Educatius del Parlament de Catalunya	
Presentació del llibre <i>Històries del meu país i del món</i>, de Jaume Farguell i Sitges	27
Dos llibres de Josep Maria Salvatella	29

Edició: Ricard Fernández Deu. **Coordinació:** Lydia Tàrraga. **Fotografies:** Abadia de Montserrat (pàg. 9 i 11), Josep Maria Casals (pàg. 6, 7 i 16), Jordi Gumí (pàg. 3), Pepe Navarro (pàg. 2), Patronat de la Muntanya de Montserrat (portada, pàg. 9 i 12), Parlament de Catalunya (pàg. 4, 5, 13 i 15), Pau Oliva (pàg. 23 i 24). **Assessorament lingüístic:** Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya. **Disseny, maquetació i distribució:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. Parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 635. Fax 933 046 636. A/e: edicions@parlament.cat. **Impressió:** Fotoletra, Barcelona. **Dipòsit legal:** B-27.537-2003. **ISSN:** 1887-7893.

Carta del president

EN TOTES LES CRISIS ECONÒMIQUES que s'han donat en el marc de l'Estat espanyol, Catalunya ha tingut veu pròpia per formular camins de regeneració econòmica i social. Des de la reforma agrària del segle XVIII, passant per la revolució industrial del segle XIX, Catalunya, lluny del poder centralista, havia generat una dinàmica societat civil, que significava una alternativa als interessos tradicionals dels privilegis agraris espanyols i dels que vivien del centralisme econòmic de l'Estat. Recordo l'última crisi, com davant de l'economia del *pelotazo* nosaltres reclamàvem l'economia productiva.

Encara avui es reflecteix aquesta realitat econòmica catalana en la preponderància de la xarxa industrial, en un cert esperit emprenedor en tots els nivells de la nostra societat. Els índexs d'exportacions de la nostra economia són el signe d'un futur esperançador.

Però avui aquesta veu catalana pròpia és ofegada per la profunditat de la crisi econòmica de l'Europa del sud. Ens imposen retallades i l'Estat és la corretja de transmissió d'aquestes obligacions. Mentrestant, a les empreses els falta finançament, els més dèbils entren en la marginació. El determinisme de la llei que va contra el dèficit públic arrasa tota possibilitat de creixement.

Tenim marge a Catalunya per reconstruir la nostra economia i la nostra solidaritat social? Al meu entendre hi ha una única possibilitat: remar tots en la mateixa direcció amb l'objectiu de fer front a aquesta crisi i a les seves causes.

Aquesta veu catalana es pot fer sentir si polítics, sindicats, empresaris i financers saben assumir les pròpies responsabilitats de futur i deixem de retreure'ns els uns als altres les culpes d'aquesta situació. Crearem llocs de treball sòlids si esdevenim competitiu per a la inversió estrangera de qualitat en valor afegit i amb capacitat de projectar la nostra capacitat professional i empresarial.

Els sindicats han de mirar endavant i no quedar ancorats reivindicant només el passat. Els empresaris han de presentar projectes d'expansió i de millora tècnica, i en funció d'això caldria garantir-los el finançament. Les entitats financeres, absortes en els seus índexs de cobertura i a disminuir el seu deute, haurien de canalitzar l'estalvi exterior en funció del nostre creixement econòmic. I els polítics haurem d'unir esforços en aquesta convocatòria nacional, on tots som necessaris, oblidant tècniques d'erosió mútua.

Aquest és, em sembla, el gran marge que té Catalunya en afrontar la crisi. Només depèn de nosaltres. I ens hi juguem el nostre futur com a poble i com a persones. És simplement un somni utòpic? O és un deure cívic intentar-ho?

Elecció de la nova junta i reunió amb la presidenta del Parlament

ELS ESTATUTS QUE REGULEN EL FUNCIONAMENT de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya estableixen que la duració màxima dels càrrecs de la Junta Directiva sigui de vuit anys consecutius.

Seguint aquesta pauta, enguany finalitzaven llur aportació a la Junta Francesc Xavier Bada i Amatller, Jaume Jané i Bel i Rosa Martí i Conill.

La Junta Directiva va valorar molt positivament el treball de tots tres al llarg dels vuit anys: Francesc Xavier Bada en l'organització d'actes i sortides; Jaume Jané en la dedicació a les convocatòries del premi Conviure a Catalunya, i Rosa Martí en la responsabilitat de tesorera de l'Associació.

En la reunió de l'Assemblea General, tinguda el 16 de març de 2012 al Parlament, es van fer les preceptives votacions, i foren elegits per als càrrecs vacants Jaume Aligué i Escudé, Josep Maria Balcells i Gené i Esteve Tomàs i Torrens.

La nova junta directiva fou rebuda, el 8 de juny de 2012, per Núria de Gispert i Català, presidenta del Parlament. La recepció tingué lloc al despatx

presidencial, on la presidenta esperonà la nova junta a continuar mantenint les activitats i l'esperit de germanor i companyonia entre tots els antics diputats. El president Joan Rigol, en nom de la Junta Directiva, agràí a la presidenta el suport i les atencions que el Parlament dispensa a totes les accions de l'Associació.

FLORA SANABRA I VILLARROYA

Reunió de la junta directiva a Montserrat

EL DIA II DE MAIG DE 2012 VA TENIR LLOC A MONTSERRAT la reunió de la Junta Directiva de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya. Vull fer palès que la trobada, realitzada a l'abadia de Montserrat, va ser un encert pel conjunt de les activitats dutes a terme al llarg de la jornada d'acord amb el programa previst.

Tota la Junta Directiva, encapçalada pel president Joan Rigol, i els diputats que fins aleshores n'havíem format part ens vàrem trobar a l'interior de la basílica montserratina per a la celebració de la missa conventual a les onze del matí.

La comunitat benedictina de Montserrat va tenir la deferència de reservar-nos un espai a l'interior del temple durant la missa conventual, i també a l'hora de les pregàries. En una d'aquestes pregàries es va recordar la nostra presència a la basílica i es va encoratjar la classe política a continuar treballant pel bé de la societat i de la nació catalanes.

Un cop acabada la celebració eucarística, ens desplaçàrem a l'interior del monestir per a ser atesos pel pare Sebastià M. Bardolet, abat emèrit del monestir,

juntament amb el pare Pius Ramon Tragant i el germà Gabriel. Un cop fetes les salutacions de benvinguda i després d'uns breus comentaris, vàrem iniciar la visita a les dependències on es custodia la col·lecció de papirs que atresora el monestir.

Sota el guiatge del germà Gabriel i comptant sempre amb la presència del pare Bardolet, se'ns varen mostrar alguns dels papirs més rellevants de la col·lecció, i vàrem poder-ne conèixer la importància i les circumstàncies que n'han permès l'arribada al monestir a través de les explicacions fetes pel germà Gabriel, les quals varen satisfer àmpliament la curiositat dels presents.

Al voltant de la una del migdia vàrem poder presenciar des del cor de la basílica el cant de la salve i el virolai de l'Escolania montserratina, que en aquella ocasió era representada per un nombre menor d'escolans dels habituals, perquè una part dels seus integrants era de gira musical pel país, atenant un dels seus compromisos.

Un cop acabada la interpretació de l'Escolania, seguïrem la visita cap a la Biblioteca de l'Abadia de Montserrat, on se'ns varen mostrar alguns dels seus exemplars més valuosos, a la vegada que poguérem apreciar la rica i abundant col·lecció de llibres que hostatja la Biblioteca. També vàrem visitar la sala capitular del monestir i vàrem poder apreciar les pintures d'aquell espai monacal.

Tot seguit es va celebrar el dinar al restaurant Abat Cisneros. A l'entorn de les quatre de la tarda tinguérem la reunió de la Junta Directiva a la sala on

habitualment s'acostumen a fer les reunions del Patronat de la Muntanya de Montserrat. La reunió de treball es va desenvolupar seguint l'ordre prèviament establert i s'hi varen viure moments ben emotius a l'hora dels parlaments del president de l'Associació per a acomiadar els antics diputats Rosa Martí, Xavier Bada i Jaume Jané, que fins ben recentment havien format part de la Junta Directiva i que ara, un cop finalitzat el temps del seu mandat, han hagut de plegar. El president Rigol va destacar la feina feta per cada un d'ells, tot agraint-los la seva disponibilitat i eficiència vers l'Associació. Les seves paraules varen ser agraïdes per tots els diputats que s'acomiadaven, als quals es va lliurar un petit obsequi com a record del seu pas per la Junta Directiva de l'Associació.

La jornada a Montserrat es va cloure amb la visita al Museu, on poguérem gaudir de l'exposició temporal Donacions 2000-2012.

Cal dir que va ser una jornada molt completa, en la qual la majoria dels assistents vàrem tenir l'oportunitat de conèixer més de prop algunes de les dependències monacals del monestir, així com alguns dels béns culturals que, de manera pacient i amb una gran dedicació, treball i esforços, la comunitat benedictina ha anat aplegant.

JAUME ALIGUÉ I ESCUDÉ

Notícies de l'Associació

Antics diputats traspassats

Josep Maria Ainaud i de Lasarte (9-8-2012), diputat de la I legislatura; Enric Renau i Folch (28-8-2012), diputat de la II, III i IV legislatures; Enric Vendrell i Duran (9-9-2012), diputat de la II i III legislatures.

El Montserrat més cultural

EL SANTUARI DE SANTA MARIA DE MONTSERRAT és un referent religiós i cultural no sols d'àmbit local, sinó —com ja ho certifica un manuscrit del segle XIV— d'abast internacional. Dels més de 2,3 milions de visitants que va tenir l'any 2011, per exemple, gairebé la meitat correspon a persones provinents de fora de l'Estat espanyol. La majoria dels qui visiten Montserrat ho fa per motivacions religioses, però l'interès cultural és indissociable d'aquestes motivacions, entre altres raons perquè a Montserrat el santuari està estretament vinculat al monestir benedictí. Per aquesta raó, Montserrat ofereix una sèrie d'activitats per als seus visitants en què s'entrellacen la dimensió religiosa i la cultural, i que tenen en el Museu, l'Escolania i la Biblioteca els seus principals centres d'interès.

El Museu

El Museu de Montserrat (www.museudemontserrat.com) respon a la voluntat de posar al servei de la cultura el patrimoni artístic i arqueològic de l'Abadia de Montserrat. Una part molt important d'aquest patrimoni és fruit de la generositat de molts donants que han fet confiança al Museu i a l'Abadia

per tal de col·laborar en la tasca de promoció cultural i espiritual del nostre país als qui visiten Montserrat. El Museu de Montserrat (MDM) és, per a molts catalans, el gran desconegut.

Actualment, el conjunt expositiu del Museu té uns dos mil metres lineals d'exposició, sumant també les dues sales d'exposicions temporals, la Sala Pere Daura i l'Espai d'Art Pere Pruna, que constitueixen el millor complement de la visita al museu i representen la plasmació real dels afanys que mouen aquesta institució. El fons del museu està dividit en vuit àrees: l'arqueologia del món antic, Nigra Sum (iconografia de Santa Maria de Montserrat), Phos Hilaron (icones de l'Església d'Orient), l'orfebreria religiosa, la pintura antiga (segles XIII-XVIII), la pintura moderna (segles XIX-XX), la pintura contemporània i l'escultura moderna (segles XIX-XX).

L'arqueologia del món antic recull el nucli germinal del MDM, l'anomenat Museu Bíblic, que va crear el monjo Bonaventura Ubach amb els materials arqueològics adquirits a Jerusalem, Bagdad, Beirut i El Caire per il·lustrar el món de la Bíblia.

L'espai Nigra Sum recull una mostra molt variada de materials artístics i populars que explica l'evolució iconogràfica de la santa imatge i la seva plasmació en obres ben diferents.

La secció d'icones de les esglésies bizantinoeslaves, que porta per títol Phos Hilaron ("llum joiosa"), té un caràcter absolutament especial en el discurs del MDM i constitueix un món sacre que cerca de reflectir la glòria de la llum increada, tal com la viu l'Església d'Orient.

L'orfebreria religiosa també conforma una col·lecció important al museu montserratí, que exposa les peces artísticament més importants dels segles XIX i XX.

La creació d'una petita pinacoteca de pintura antiga revela una faceta molt característica de la magnanimitat de l'abat Antoni M. Marcet, que no va estalviar esforços perquè Montserrat esdevingués un fogar de cultura d'alt nivell dins el món benedictí internacional. Aquesta col·lecció té, a més, una bona sèrie d'obres flamenques. Les millors pintures pertanyen, sens dubte, a l'escola italiana, però destaca entre totes el Sant Jeroni penitent de Caravaggio.

Des del 1982 el Museu de Montserrat exhibeix una col·lecció de pintura dels segles XIX i XX, que permet una visió panoràmica molt completa i selecta de la pintura catalana d'aquest període. Aquesta pintura constitueix un dels millors exponents de la cultura i de la personalitat de Catalunya. El realisme de Martí Alsina i Ramon Tusquets; l'Escola d'Olot dels germans Vayreda; els millors artistes del Modernisme català, Joan Llimona, Alexandre de Riquer, Santiago Rusiñol, Ramon Casas; els noucentistes, i dos olis de Pablo Picasso també s'inclouen dins aquesta col·lecció.

Les avantguardes i la pintura contemporània estan representades amb obres de Salvador Dalí, Torres Garcia, Ràfols Casamada o Sean Scully. L'escultura moderna permet resseguir l'evolució del gust i de l'estil en el panorama de l'art català dels segles XIX i XX. Finalment, cal esmentar la col·lecció de dibuixos i

aquarel·les, que passa dels 1.500 exemplars, dels quals només els més importants veuen la llum pública.

El Museu de Montserrat presta una atenció privilegiada als grups escolars i de joves estudiants amb visites concertades prèviament i guiades —tota l’oferta d’activitats, tant al museu com les de muntanya, és a la pàgina web www.montserratvisita.com—. Acull també grups particulars d’adults, associacions, romeries o parròquies en visites guiades convingudes. Els caps de setmana organitza activitats especials per a persones i famílies allotjades a les cel·les (apartaments) del santuari o a l’hotel Abat Cisneros. El MDM divulga també el patrimoni de l’Abadia de Montserrat a través d’exposicions monogràfiques itinerants —algunes de les mostres temporals exposades a Montserrat es poden veure posteriorment en sales d’arreu del país o a l’estranger.

Altres activitats i àmbits culturals

En el marc d’un conveni amb la Universitat de Barcelona, Montserrat —per mitjà de la Fundació Abadia de Montserrat 2025— promou jornades universitàries de caràcter humanístic, artístic i arqueològic, i també reunions i congressos nacionals i internacionals de temes culturals connectats amb els continguts i el caràcter intel·lectual de l’Abadia de Montserrat.

Un altre àmbit cultural important de Montserrat és la seva biblioteca. Tot i no ser un espai visitable, els estudiosos i investigadors poden «accedir» al seu catàleg i a una part del fons a través de la seva pàgina web (www.bibliotecade-montserrat.net). La Biblioteca de Montserrat té prop de 350.000 monografies, 6.000 publicacions periòdiques, 1.500 manuscrits, 400 incunables, 3.800 obres del segle xvi, 500 mapes antics i 18.000 gravats. Els seus continguts especialitzats

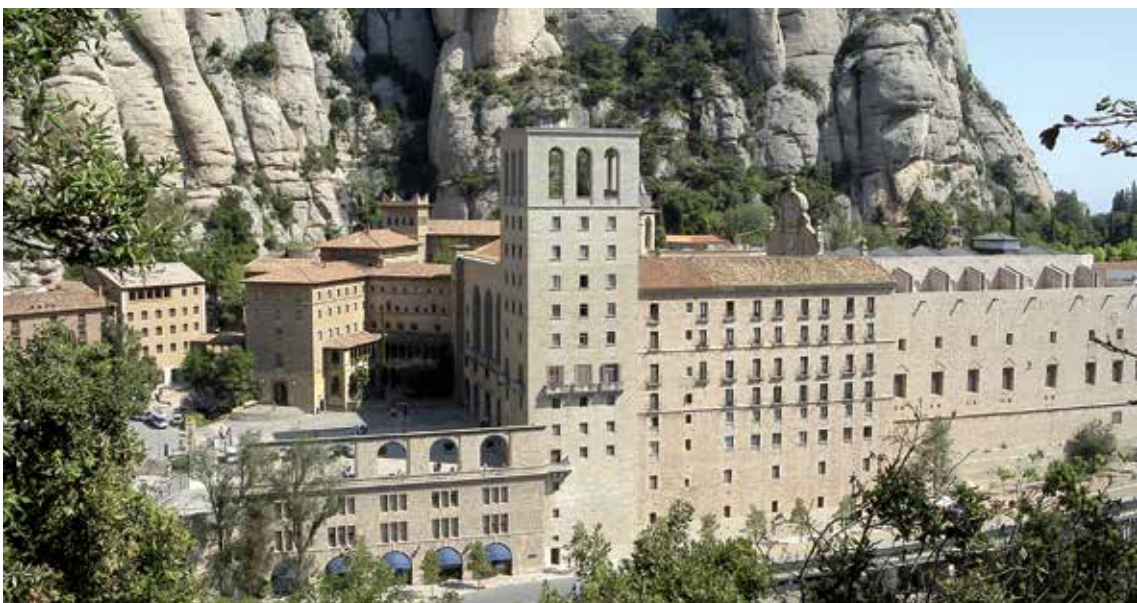
són les humanitats i les ciències religioses i socials; la història general universal, en particular medieval i d'Europa; la història de Catalunya i de països de la Corona d'Aragó, i un fons d'històries locals i de la guerra civil espanyola.

Finalment, la música. Si Montserrat és conegut internacionalment és, també, per l'Escolania (www.escolania.cat), una de les escoles de música més antigues d'Europa. Aquest conjunt coral de veus blanques està format per una cinquantena de nois entre nou i catorze anys, que acompanyen determinats oficis litúrgics de la comunitat monàstica. De dilluns a divendres, a les 13 hores, canta la Salve Regina i el Virolai a la basílica; i de diumenge a dijous, al final de l'ofici de Vespres de la comunitat, canta la Salve Regina i un motet polifònic. Si bé la principal missió de l'Escolania és el servei al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, en les darreres dècades ocasionalment fa gires de concerts de música sacra arreu del món —entre dues i tres cada any— a més de les actuacions per terres catalanes.

Cal destacar també els concerts d'orgue, que es realitzen d'ençà de la inauguració del nou instrument, l'abril del 2010. Sense anar més lluny, s'ha consolidat el Festival Internacional Orgue de Montserrat en memòria de l'abat Cassià M. Just, en el qual hi han participat els millors organistes a nivell internacional durant els dos darrers estius —té garantida la seva continuïtat durant deu anys— amb un gran èxit de públic.

Montserrat, doncs, des de fa molts segles, és un centre creador de cultura capaç d'acollir, a la vegada, les diferents manifestacions culturals que es poden harmonitzar amb la seva condició de monestir i de santuari. I, des de l'inici del segle XXI, continua apostant en aquesta direcció, dins de les seves possibilitats, en diàleg sincer i lleial amb les altres instàncies que conreen i promouen la cultura.

ÒSCAR BARDAJÍ

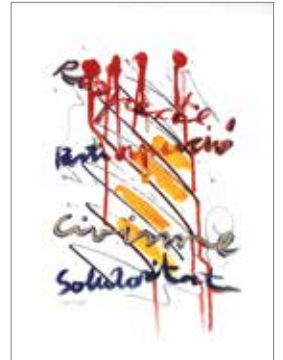
Lliurament del VI premi Conviure a Catalunya

EL DIA 17 DE MAIG DE 2012, A LES CINC DE LA TARDA, va tenir lloc a la Sala Auditori del Parlament de Catalunya l'acte solemne de lliurament del VI premi Conviure a Catalunya que atorga la nostra associació.

Alumnes, pares i mestres de les escoles premiades omplien la Sala Auditori. Hi eren també presents alguns exdiputats membres de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya (AADPC), entre els quals cal destacar Jaume Aligué, tresorer de l'Associació, i Vicenç Capdevila, president del jurat.

L'acte va ser presidit per Núria de Gispert, presidenta del Parlament, Joan Rigol, expresident del Parlament i president de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, Ernest Benach, expresident del Parlament, i Flora Sanabra, secretària de la Junta Directiva de l'Associació i portaveu del jurat del premi.

La presidenta del Parlament va obrir l'acte donant la paraula a Joan Rigol, com a president de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, que va remarcar la importància de la tasca de les escoles no només en la forma-

ció acadèmica dels alumnes, sinó també en la seva funció d'espai educador de valors i forjador de cohesió social.

Seguidament, la portaveu del jurat va donar a conèixer el veredict de l'edició d'enguany.

El premi al millor programa pedagògic va ser atorgat ex aequo a l'Institut Manuel de Montsuar, de Lleida, pel treball «L'organització política de la societat», i a l'Escola Josep Pla de Sant Andreu de la Barca, pel seu estudi «Treballem valors».

L'edició d'aquest VI premi va incloure una menció especial al millor programa d'integració social: «Estima on vius sense oblidar les teves arrels», de l'Escola Joan Maragall de Sabadell.

Els guardonats van rebre el diploma de mans de la presidenta del Parlament, i el president de l'Associació els va lliurar el xec corresponent. Els directors dels centres guardonats, Iolanda Álvarez, de Sabadell, Ramon Oscar Torrelles Prunera, de Lleida, i Alfred Paredes, de Sant Andreu de la Barca, van agrair el premi des del faristol.

Va cloure l'acte la presidenta del Parlament, que va recordar que el palau del Parlament havia passat de ser fortalesa militar a seu democràtica del Parlament, on la paraula té la primacia. En les seves paraules de cloenda va lloar especialment el treball de les escoles en la transmissió dels valors i l'estima al país.

Finalment, els membres de la Mesa —presidenta, expresidents i secretària de l'Associació— es van fotografiar amb els guardonats i l'acte va acabar amb un sobri refrigeri ofert pel Parlament a tots els assistents.

A l'acte havien estat també convidats els equips de direcció de les escoles que havien optat als premis d'aquesta VI edició. Per a ells es van preparar uns diplomes que certificaven i agraiïen la seva participació.

Aprofitant l'ocasió i el marc del lliurament del premi, es va voler convidar els directors guardonats enguany i els que ho havien estat en edicions anteriors a un dinar al mateix Parlament per reflexionar i intercanviar punts de vista dels mestres i membres del jurat dels premis.

El dinar va ser presidit pel president de l'Associació.

Per part de les escoles hi van assistir Jordi Carmona, director de l'Escola Garbí Pere Vergés d'Esplugues; Dolors Arbós Solé, directora de l'Institut Eugeni d'Ors de Vilafranca del Penedès; Iolanda Álvarez Vega, directora de l'Escola Joan Maragall de Sabadell; Ramon Oscar Torrelles Prunera, director de l'Institut Manuel de Montsuar, de Lleida; Montserrat Asso Dalmau, directora de l'Escola Eiximenis, de Girona; David Rodríguez Abellan, director de la Fundació MAIN; Nanda Botinas, directora de l'Escola Perú, de Barcelona, i Xavier Garí de Barbarà, coordinador de l'Acció Social de Batxillerat del Col·legi Sant Ignasi de Sarrià, de Barcelona.

Per part del jurat i dels responsables de la iniciativa del premi van assistir al dinar Flora Sanabra, secretària de l'Associació, Vicenç Capdevila, Magí Cadevall, Lluís Pibernat, Joan Descals, Jaume Jané, Ricard Fernández Deu, Josep Maria Balcells i Emili Pons, responsable del Departament d'Ensenyament.

La proposta de reflexió es va centrar en el concepte d'autoritat en l'experiència educadora de l'escola, i l'intercanvi va ser molt ric. Es va comentar que el mestre no ha de ser autoritari, però tampoc no pot ser simplement un «col·lega», ha de mirar de guanyar-se una autoritat moral, semblant a la que han de tenir els pares a dins de la família; que cal crear espais de llibertat i de coresponsabilitat, i que l'escola ha de ser un marc vivencial de participació democràtica i de convivència, entre altres reflexions.

Convé destacar d'aquesta conversa la proposta de Jordi Carmona d'impulsar el que ell anomenava «xarxa d'escoles per a la convivència». Suggestia, concretament, la possibilitat d'organitzar una trobada anual d'escoles en la qual els alumnes fossin els protagonistes de debats, comunicacions i propostes que servissin per visualitzar els reptes i els compromisos de mestres i alumnes en la construcció d'un país obert a la convivència i la participació democràtica.

El president de l'Associació va acollir el suggeriment, però va remarcar que un esdeveniment així no podia ser una iniciativa de l'AADPC, sinó que havia de tenir l'aval i el vistiplau del Departament d'Educació i de la comissió corresponent del Parlament. Només si es complissin aquest requisits i condicions, l'Associació d'Antics Diputats del Parlament de Catalunya podria donar forma a la proposta.

El sobretaula es va fer curt. Volia dir que la conversa i l'intercanvi havien estat interessants, perquè des del primer moment es va respirar complicitat entre uns i altres.

Trobada anual a l'Alt Empordà

Aquest any vam celebrar la trobada anual de l'Associació d'Antics Diputats divendres 25 de maig, visitant els Monestirs de Sant Quirze de Colera i de Sant Pere de Rodes, a l'Alt Empordà. Cal agrair especialment l'ajuda del company antic diputat Josep M. Salvatella, que es va fer càrrec de totes les gestions necessàries per al bon èxit de les dues visites. Fins i tot, el temps que ens havia encarregat als responsables meteorològics va ser esplèndid.

Sant Quirze de Colera està situat al terme municipal de Rabós d'Empordà i queda molt a prop del coll de Banyuls, a la frontera amb la Catalunya del Nord. El monestir té el seu origen a partir de la fi del segle VIII, i es va consolidar i expandir en els segles següents fins a patir destrucció a mans de tropes franceses a finals del segle XIII. En el segle següent es va reprendre la vida monàstica fins a la seva decadència i extinció a finals del segle XVI. L'edifici va passar a mans privades i actualment pertany a l'Ajuntament de Rabós d'Empordà, que el gestiona a través d'un patronat. L'any 1931 va ser declarat monument historicoartístic i actualment està protegit com a bé cultural d'interès nacional.

Durant la visita vam tenir l'honor de ser-hi rebuts per l'alcaldesa de Rabós d'Empordà, la senyora Dominique Montiel, i el membre del Patronat senyor Xavier Freixas ens va donar totes les explicacions necessàries durant la visita al monument.

Vam prosseguir la nostra visita, i amb una puntualitat poc comuna vam arribar a Sant Pere de Rodes, una de les seus del Museu d'Història de Catalunya, situat al municipi del Port de la Selva. L'origen del monestir no es coneix amb precisió, potser és a partir del segle VI i, amb tota seguretat, a finals del segle IX. Es va convertir en abadia l'any 944 i els segles següents van veure la seva consolidació i el seu esplendor, especialment en els segles XII i XIII. Més endavant va entrar també en decadència, amb alguns alts i baixos, fins que va ser abandonat pels monjos a finals del segle XIII. A partir d'aquest moment els edificis van patir una degradació natural i una intensa espoliació, fins que l'any 1930 va ser declarat monument historicoartístic. En les darreres dècades el monestir ha estat objecte de diverses campanyes d'excavacions i de restauració, especialment entre 1973 i 1977 i després a partir de 1989, i actualment és un dels monuments més visitats de Catalunya.

Després d'una visita guiada molt detallada i extensa vam refer les nostres forces dinant al restaurant del monestir mateix, gaudint d'un panorama, un ambient i una gastronomia molt positius. Començant per una caminadeta fins a l'aparcament dels cotxes, cap a quarts de cinc de la tarda vam emprendre el nostre camí de retorn i vam tancar així una jornada que hem de tenir per reeixida en tots els aspectes.

Moltes gràcies a tothom per la seva assistència.

Viatge a les repúbliques bàltiques

LA SETMANA DEL 27 DE MAIG AL 3 DE JUNY DE 2012, una representació de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya formada per una nombrosa delegació d'exdiputats i exdiputades amb els seus acompanyants i encapçalada per Flora Sanabra, vicepresidenta de l'Associació, va viatjar a les tres repúbliques bàltiques: Lituània, Letònia i Estònia. Aquestes nacions d'història convulsa al llarg dels segles varen recuperar la seva independència i els seus drets el 1991 i, després d'un procés exemplar, s'integraren a la Unió Europea. Ara formen part de ple dret no tan sols d'Europa, sinó també de l'OTAN.

El seu recel, marcat per la seva història, envers la Unió Soviètica i l'Alemanya nazi és present en tots els àmbits i s'emmarca en segles de diverses ocupacions de pobles forans (danesos, alemanys, suecs, russos i finesos) que expliquen el seu caràcter nacionalista i de lluita per l'independència i la llibertat.

La delegació va ser rebuda, tant a Letònia com a Lituània, per representants dels parlaments respectius. En el de Lituània, fórem rebuts per la vicepresidenta del Parlament i una delegació d'exdiputats, a qui, en nom de l'Associació, Flora Sanabra va informar que el nostre propòsit era conèixer la realitat bàltica, oferir al mateix temps la nostra amistat envers la seva associació i mantenir, així, vincles que permetin aprofundir en les nostres relacions. Així mateix, en nom del grup d'exdiputats, Ferran Pont va informar els membres del parlament lituà de la realitat de l'autogovern de Catalunya i de la defensa de les nostres identitats nacionals.

L'acte va ser organitzat molt acuradament. Vàrem poder visitar la seu del Parlament, la sala antiga dels temps de la dominació soviètica on va proclamar-se la independència el 1991 i el testimoni de les barricades exteriors que varen protegir els milers de ciutadans que, formant un escut humà, varen defensar les llibertats proclamades pels seus dirigents.

La delegació també va ser rebuda al parlament letó, on observàrem una sessió en ple debat el mateix dia que aprovaren l'adhesió al pacte fiscal europeu.

En aquest parlament vàrem ser saludats pel diputat que representa la Comissió de Relacions amb Espanya, que, com a antic membre de l'equip olímpic de rem, va viure a Castelldefels per entrenar-se per a les Olimpíades de Barcelona del 1992 i que parla correctament el castellà. La coincidència de tasques de representació parlamentària amb una visita d'una delegació búlgara va fer que el contacte fos breu però cordial.

En l'ordre oficial ens rebé la vicepresidenta del Parlament i hi va haver un diàleg molt interessant amb sis membres diputats. En aquesta ocasió ens acompanyà l'ambaixadora d'Espanya a Letònia, Consuelo Feminía, i en el transcurs de l'acte, tant la vicepresidenta Flora Sanabra com, en aquesta ocasió, Joan Descalç explicaren la realitat catalana, que poguérem copsar que ja coneixien perquè la majoria havia estat a Catalunya diverses vegades.

En les dues ocasions intercanviàrem obsequis, i en el nostre cas vam oferir-los el llibre *El Palau del Parlament*.

En el transcurs del viatge ja poguérem observar que els tres països comparteixen una història de sofriments. Sortosament, ara gaudeixen de la il·lusió i l'entusiasme per construir una societat en pau, si bé no està tot resolt i encara queda pendent esbrinar què passarà en el futur amb les minories, sobretot la russa, encara present i sense reconeixement de la nacionalitat plena. Confiam

que el progrés econòmic, la reconstrucció, la pau i la solidaritat europea facin possible la convivència i el respecte dels drets humans.

Podem concloure que vàrem fer uns contactes positius per a les relacions entre les tres repúbliques i Catalunya, en què les persones foren l'objectiu més reeixit. A més a més de l'excel·lent cordialitat en què va transcórrer el viatge, aquest va ser positiu per la finalitat que ens mou, la de donar a conèixer la nostra realitat i la nostra voluntat de fer possible que tots els països puguin gaudir dels drets de les persones i dels pobles.

ANTONI SIURANA I ZARAGOZA

El camí de Lituània per recuperar les llibertats

DESPRES DE L'OCUPACIÓ SOVIÈTICA DEL 1940, de l'alemanya del 1941 i de la soviètica del 1944 (que va durar quaranta-sis anys), després de la resistència armada de molta gent al camp, després de la repressió i dels desterraments a Sibèria, els Països Bàltics van entrar finalment en una etapa de certa conformació. En uns Països Bàltics eminentment agrícoles, va arribar la industrialització i, amb aquesta, molta població russa.

Amb la relativa millora de les condicions de vida, a mitjan dècada dels anys vuitanta la reivindicació nacional s'articula entorn de l'Església catòlica, que és l'única organització a nivell nacional autoritzada pels comunistes. A poc a poc es fan més i més trobades festives a molts indrets i es fan cantades tradicionals. Són aplecs populars amb moltes corals, bandes de música, etc. Algunes d'aquestes trobades són multitudinàries, i la gent reivindica pacíficament la seva història i les llibertats perdudes.

L'anomenada «revolució cantant» culmina amb la gran cadena humana bàltica de l'agost del 1989, que uneix Tallinn, Riga i Vílnius, les tres capitals, una agradable sorpresa, a nivell nacional i internacional. Les coses es precipiten amb dos fets importants: per un costat, la política glasnost de Gorbtxov a la Unió Soviètica i, per l'altre, el drama d'un jove lituà que es crema a l'estil bonze a Vílnius.

El procés vers la independència s'accelera el gener del 1990 amb les primeres eleccions lliures, en què triomfa la candidatura del front independentista (96 de 141 diputats, 68%). El Parlament, amb Vytautas Landsbergis, proclama la recuperació de la llibertat nacional perduda amb la invasió soviètica del 1940. Inicialment hi ha un enfrontament amb els soldats russos. La gent envolta el Parlament i la torre de la televisió, que és finalment ocupada pels soldats, i hi ha tretze morts.

Els russos decreten el bloqueig d'aliments, d'energia, etc., que dura tres mesos molt difícils per a la població, i s'implanten mesures de racionament. Inicialment només els reconeix Islàndia; més endavant reben el suport dels Estats Units i George Bush i altres països. Finalment els russos han de cedir.

Avui Lituània té 3,5 milions d'habitants i, tot i les moltes dificultats, no es posa en dubte que proclamar l'any 1990 la recuperació de les llibertats perdudes va ser una molt bona i valenta decisió.

NOTA: Per superar el cul-de-sac polític actual, hom pot pensar a promoure una gran campanya cívica per a pressionar el Parlament de Catalunya a proclamar la recuperació les llibertats perdudes l'any 1714? Caldria afrontar la qüestió amb iniciativa, sense por, però amb molta responsabilitat.

El meu Parlament

EL MEU PARLAMENT és, naturalment, el Parlament de Catalunya. Podríem dir que és una mica més meu que no ho és d'altres, no per res, sinó perquè des de petit he tingut amb el vell palau on resideix una relació entranyable. Sabia on era i com s'hi anava.

En efecte, jo vivia, aleshores, amb els meus pares bastant a prop del parc de la Ciutadella. L'avi ens hi portava sovint els dissabtes a la tarda i jugàvem a futbol en una gran esplanada. El pare ens hi duia els diumenges al matí i ens hi feia fotografies, sempre mirant al sol i per això sortíem fent ganyotes.

A l'escola ens havien regalat, a cada nen, un llibret que acabava amb un dibuix en color on s'hi veia l'edifici del Parlament de Catalunya. Jo em vaig adonar de seguida que ja veia aquell edifici quan anàvem al parc i l'avi ens explicava, amb paraules senzilles, què s'hi feia allà dins. Un dia l'avi es va morir. Jo el vaig veure estirat al llit, però no em va fer por. Fins i tot el vaig besar al front fregant el seu bigoti i la barba blanca una mica esgrogueïts de tant com fumava. L'avi ja no ens portaria mai més a la «font del xato» a posar-nos aigua fresca al front i als canells perquè, deia, «esteu ben acalorats». L'avi coneixia tots els racons del parc i ens explicava moltes coses. De vegades passàvem per davant del Parlament i vèiem que en el seu punt més alt onejava la nostra bandera, la de les quatre barres. L'avi alçava el cap i posant mà al seu capell insinuava una breu salutació. Era igual com ho feia els estius a Tarragona, traient-se la gorra quan passàvem per davant del cementiri, camí de l'Oliva o del maset de l'oncle. L'avi tampoc no ens tornaria a explicar perquè li deien Desconsol a la noia despullada, de marbre blanc, que hi havia al mig d'un estany davant mateix del Parlament: «N'hi ha que la veuen plorar quan els nens es porten malament», ens deia, i afegia, fluixet com si parlés per a ell mateix: «i també quan, aquí dins, els catalans es barallen entre ells».

Pels volts de Nadal, poc temps després de la mort de l'avi, vaig saber que havia mort un altre Avi —així li deien a qui era el president de Catalunya. Sense acabar-ho d'entendre del tot, em vaig trobar, agafat de la mà del cosí més gran, engolit per la gernació que formava el seguici mortuori del president difunt. Un cop més, jo passava per davant del Parlament, que ja coneixia. El brunzit del motor d'una avioneta en vol baix em va sobresaltar. Va deixar caure sobre la multitud enfervorida una pluja de flors i va desaparèixer. Davant de la porta, drets i tibats, presentaven armes uns mossos d'esquadra amb les seves espadenyes de tires blaves com les que jo havia volgut, però que no n'hi havia per la mida del meu peu de nen de sis o set anys. Aquella estampa va passar a reposar per sempre més en aquell àlbum de records que és la nostra memòria.

M'anava fent gran. Va venir aquella guerra cruel, dramàtica, innecessària... La noia del Parlament —l'estàtua del Desconsol, vull dir— devia estar plorant sense parar. Pels camins del parc i per les avingudes dels castanyers ufanosos ara s'hi podien sentir els rugits de gana, ràbia i pànic dels quatre lleons engabiats prop d'allí, embogits per l'estrèpit de les bombes que queien sobre Barcelona. I el Parlament, fora d'alguna ocasió escadussera, va emmudir durant tota aquella guerra. I encara molts i molts anys després. Als vestíbuls, a les estances, a l'escala senyorial regnava un silenci absolut. Només el rosec dels corcs...

Però jo no m'havia oblidat del meu Parlament. Havia passat d'infant a noi i amb tres o quatre companys de fatigues preniem el parc com a espai de llibertat, quan de llibertat ja no n'hi havia enlloc. Sovint castigàvem les parets laterals del Parlament, que ens servia com a trinquet improvisat per jugar a «frontó» o a «saco», com en dèiem. Imagino que si el Parlament hagués pogut parlar, no ens hauria condemnat per irreverents o incívics. Segurament preferia l'impacte dels cops de pilota d'aquells brivalls inquietes que no pas el xerroteig absurd d'aquella gent que el profanava inaugurant-hi unes exposicions de pintura hispanoamericana. Recordo ben bé que en visitar aquells certàmens, en passar per davant d'una porta tancada amb pany i clau i discretament vigilada, algú ens murmurava a cau d'orella: «Aquí dins hi ha el saló de plens del Parlament de Catalunya . El tenen tancat i barrat». I a nosaltres, ja grandets, i compromesos en perilloses activitats clandestines, ens passava per l'espina un corrent de vergonya i de ràbia.

Les parets del Parlament ja no sentien, de matinada, els trets escruixidors de les execucions sumàries allà a tocar, al Camp de la Bota, però ara escoltaven la remor sorda d'aquella humanitat masegada per la misèria que s'arremolinava dins les barraques del Somorrostro veí. Amb alguns companys vàrem decidir oferir la nostra mà solidària en suport de la lluita desigual que menaven aquells germans nostres per la subsistència i per la justícia. La nostra terra havia de ser per a ells terra d'acollida..., i no ho era! Les noves prioritats ens varen fer oblidar, potser sí, per un temps, les llàgrimes que la noia desconsolada vessava per les nostres llibertats perdudes davant del Parlament tancat i barrat.

No va ser per gaire temps. Molt aviat vàrem comprendre que calia segar amb nova falç totes les males herbes i que la causa de la justícia social i de les llibertats dels pobles eren la mateixa causa. I jo tornava a encendre'm d'emoció i de coratge en passar per davant del meu Parlament.

El parc de la Ciutadella i l'edifici del Parlament els vaig veure, aleshores, amb una mirada nova. Ni millor ni pitjor que la d'aquell infant que jo havia estat, simplement diferent. El Parlament ja no era solament una figura corpòria emissora d'emocions; era, a més, un ens de raó i havia de ser el suport d'un laboratori de llibertats, la sala de màquines d'un nou règim polític per a Catalunya. S'havia de convertir, a més, en un model de convivència, de justícia i de llibertat per a tothom. I, per tot això, s'havia de reconquerir!

Però el Parlament encara romania tancat. Va caldre que el dictador desaparegués perquè comencés la marxa cap a la democràcia. Una tarda de juny del 1977, forçant el ritme morós i desesperant de la història, decidírem irrompre a l'interior del Parlament emparats en la legitimitat dels primers catalans elegits per a les institucions de l'Estat.

Havia començat per al país, i per a mi personalment, una etapa nova i prometedora. No era fàcil superar quaranta anys d'ignomínia sense trencar gaires plats. Però ho vàrem fer! Avançàvem a poc a poc. Anàvem obrint noves perspectives i descobríem en molts companys i companyes valors fins llavors ignorats. Vàrem aprendre a construir sense por, a disputar lleialment i a somniar sense veure la lluna. Entre tantes coses que calia fer, hi havia la recuperació del Parlament.

Aleshores va venir l'aprovació de l'Estatut i les primeres eleccions autonòmiques. Vaig ser elegit diputat i vaig treballar durant dues legislatures formant part de les ponències i de les comissions que preparaven les primeres lleis en una atmosfera gairebé monacal. No disposàvem de gaires mitjans de treball, però els serveis del nou Parlament es desvivien per ajudar-nos. La sala de plens era, certament, solemne. Però no disposava d'aire condicionat ni de sistema electrònic de votació. A l'estiu hi feia una calor asfixiant. Teníem les reunions dels grups parlamentaris a les golfes d'aquell edifici històric. Quedaven a la vista les grans i sòlides bigues de fusta escairada que aguantaven la teulada.

Un dia ens va visitar un diputat madrileny. El vàrem guiar per aquelles estances i passadissos. En arribar a les golfes es va aturar una estona a contemplar, des d'un antic finestral de mansarda, els jardins del parc i, més enllà, aquella ciutat carregada d'història. Després, va alçar la vista cap a l'embigat de fusta i va dir sense gota d'ironia: «Aquí se puede pensar.»

Doncs bé, jo em quedo amb aquesta lloança. En aquell Parlament s'hi podia pensar i s'hi podia treballar, debatre i decidir. Per això, a desgrat de tota mena de limitacions materials i polítiques, aquell Parlament que despertava aquell comentari i que s'oferia com a garant de les nostres llibertats, aquell... era el meu Parlament.

El Parlament a les aules: els camins de la democràcia

EL PROJECTE «EL PARLAMENT A LES AULES: ELS CAMINS DE LA DEMOCRÀCIA» pretén difondre en els centres educatius de primària i de secundària el coneixement del Parlament de Catalunya, tant pel que fa a l'actualitat de la institució i dels seus membres com a la seva història immediata de recuperació de la institució i dels seus valors socials.

El desenvolupament del projecte s'ha plantejat oferint als centres dos tipus de visita, una per a conèixer l'actualitat del Parlament i una altra en què s'explica la història recent de la institució.

La visita sobre l'actualitat del Parlament s'ha pensat dur a terme amb membres de la Mesa del Parlament o diputats del territori al qual pertany el centre.

La visita per a conèixer la història recent pot anar a càrrec de diputats del territori o d'exdiputats membres de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya. En tots dos casos, la idea és que hi participi una sola persona en representació dels diputats o exdiputats, acompanyada d'un auxiliar de visites i educatiu dels Serveis Educatius del Parlament.

Els antecedents i motius pels quals s'ha considerat interessant d'impulsar aquest projecte són, entre d'altres:

- a) La desafecció per la política, la banalització de la cultura de l'esforç i la conjuntura econòmica i social actuals, que generen entre els joves un cert rebuig envers les institucions. Els Serveis Educatius del Parlament de Catalunya, des de l'any 2001, promouen una tasca divulgativa de coneixement de la institució, mitjançant activitats diverses: visites guiades, tallers i projectes educatius.
- b) El nombre creixent de sol·licituds per a participar en les activitats que organitzen els Serveis Educatius i la impossibilitat d'atendre-les totes.
- c) La dificultat per a accedir al Parlament dels centres educatius més allunyats de l'àrea metropolitana, tant pel que fa al temps com al cost del desplaçament.
- d) L'èxit d'edicions anteriors del programa «El Parlament a les aules».
- e) L'avaluació positiva de la tasca dels Serveis Educatius feta per diversos estudis externs, que han constatat que, després d'haver participat en les activitats educatives, els alumnes mostren més interès per la política i pel coneixement de la institució, fet que genera un increment de la intenció de vot.
- f) La inclusió de l'estudi de la institució i de l'etapa històrica actual en els currículums escolars de primària, secundària i batxillerat.

Presentació del llibre *Històries del meu país i del món,* de Jaume Farguell i Sitges

EL DIA 8 DE MAIG DE 2012, A LA SALA D'ACTES D'ÒMNIUM CULTURAL, al carrer Diputació, 276, de Barcelona, tingué lloc, amb l'assistència d'unes cent persones, la presentació del llibre *Històries del meu país i del món*, obra de Jaume Farguell i Sitges, llicenciat en dret, filosofia i polítiques, exdiputat i membre de la nostra associació, exalcalde de Berga i president d'Òmnium al Berguedà i del Casal d'Europa.

El llibre és un recull de cent vint articles, en català i en anglès, publicats per Farguell al llarg dels darrers quatre anys al diari *Regió 7* de Manresa, amb il·lustracions de l'artista Jordi Vallbona. Els articles tracten temes molt diversos, d'actualitat, històrics o de reflexió sobre la comarca de l'autor, sobre el nostre país, així com anàlisis i experiències viscudes per ell arreu dels cinc continents del món.

El llibre té pròlegs de Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, Cristina Stenhamär, cònsol general de Suècia, així com de Juli Gendrau, alcalde de Berga, i Sergi Roca, president del Consell Comarcal del Berguedà.

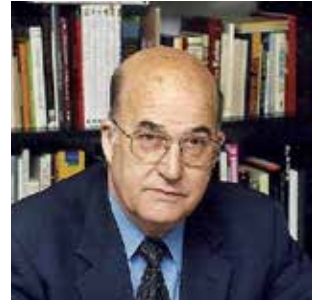
Fa quatre anys, Farguell ja havia publicat, amb el títol *El Berguedà, ressons europeus*, un altre llibre d'articles apareguts en el mateix diari.

La presentació del llibre anà a càrrec del president Joan Rigol i de la presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, amb la intervenció, també, de l'autor i de l'il·lustrador de l'obra.

Dos llibres de Josep Maria Salvatella

DARRERAMENT, JOSEP MARIA SALVATELLA I SUÑER —diputat al Parlament entre el 1992 i el 2003— ha publicat els seus desè i onzè llibres a Edicions Brau, de Figueres. *A la llarga, nord* i *Grifeu de Llançà: 60 anys d'un club de bàsquet*. Ambdós foren presentats fa uns mesos. Salvatella nasqué a Figueres el 1937 i viu a Llançà des del 1944, vila de la qual fou alcalde durant vint-i-quatre anys.

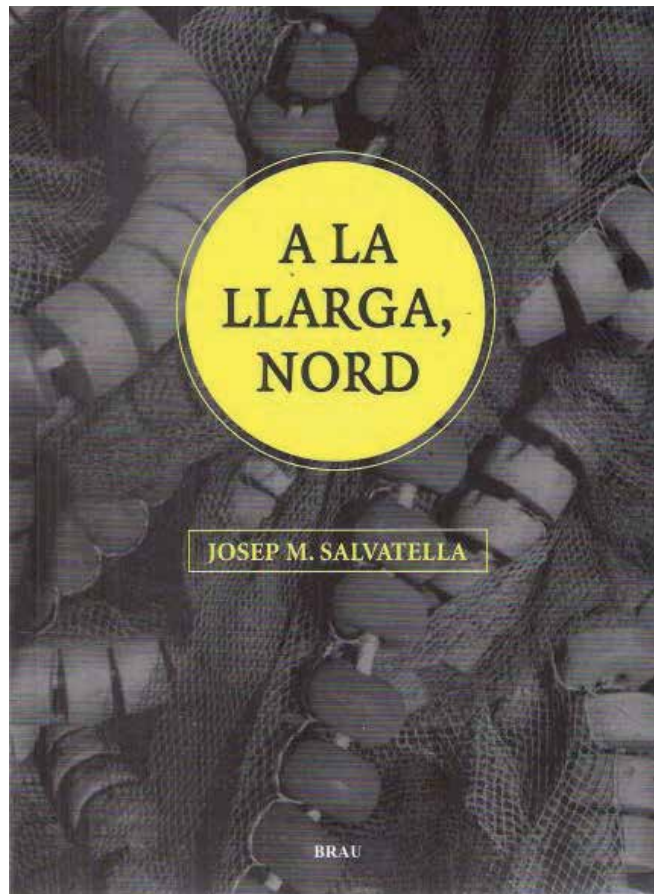

A la llarga, nord

Conjunt de cent cinc articles —uns publicats en diaris i setmanaris diversos i altres d'inèdits— que representen un testimoni personal de maduresa sobre diverses situacions i indrets, agrupats en cinc blocs temàtics. *Calendari*, que inclou estampes del pas de l'any a casa nostra; *Llançanenques*, persones, fets i llocs del poble, sempre presents en les obres de l'autor; *Taula*, experiències i cabòries gastronòmiques particulars; *Palau del vent*, que parla de l'Empordà, en especial dels llocs viscuts, i *Afers exteriors*, que recull temes diversos, país enllà, molt sovint en clau d'humor.

Destacarem dos títols de cada secció, per donar una idea de la seva diversitat temàtica: *Senyor Sant Jordi* i *A la tardor, els estels es muden*. *Baltasar d'Andratx* i *Boig per tu*. *Agulles d'enfilar vi* i *Cuina de pobre*. *El Cafè de la Marina* i *Mariner quan folga amb dona*. «*Sex on the beach*» i *Milonga sentimental*. Tot plegat, servit amb una prosa àgil i a l'ensem poètica, molt treballada tanmateix.

El títol, *A la llarga, nord*, evoca el que deien, amb una espurna de murrieria al ulls, els vells pescadors

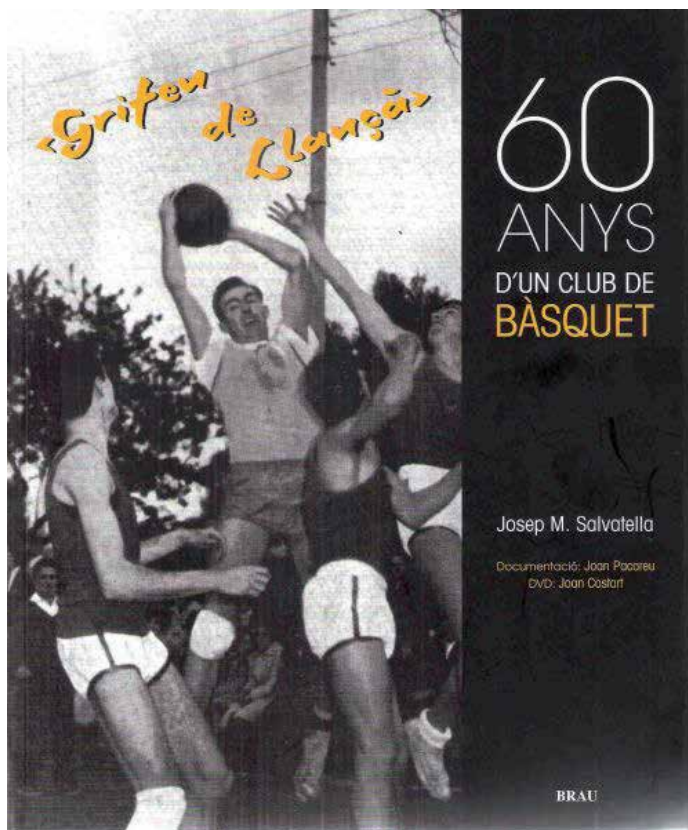

de la Mar d'Amunt en ser preguntats pel temps que faria: –Quin temps farà, mestre? –Què serà aquest temps?... En la dedicatòria, l'autor ens ofereix aquesta visió: «"A la llarga, nord", / pescador a la platja / albirant el vent / que ve de la França./ Cap de Ras present / onades ben blanques,/ pels cims de l'Albera / la rufa s'allarga./ Ja hi som tots, amics,/ tots som a la taula.»

Pam més, pam menys, un toc de fatalitat, potser. O una declaració de pertinença al país. Així ens ho explica Salvatella: «Gireu, tombeu, tanqueu portes i finestres, volteu mig món... I torneu a casa. A la llarga, nord, de totes, totes.»

Grifeu de Llançà: 60 anys d'un club de bàsquet

Un llibre ben diferent de l'anterior. Una feina feixuga, però també engrescadora. L'autor formà part en la primera època d'aquest equip llançanenc de llarg historial i en fou president.

Fer aquest llibre, per a ell, ha estat reviure, doncs, una època passada en el temps i present encara en la memòria. Unes persones, uns fets concrets, un esperit d'equip i de poble. El llibre està dedicat a la memòria dels que ja no hi són. En el recull de documentació hi ha col·laborat Joan Pacareu, i en la confecció del DVD que acompanya el llibre, Joan Costart, tots dos exjugadors del Grifeu.

Les parts que integren el llibre són: *Mossèn Josep, El Grifeu: visió panoràmica, Cronologia, La Creu (1951-1956), Els Ametllers (1956-1965), La Salanca (1965-1989), El Pavelló (1989-...), Les noies, El mini-bàsquet, L'escola de bàsquet, Veterans, Salutació del president, Notes finals i Cloenda.*

Per aquestes planes passen homes tan representatius com mossèn Josep Benet, fundador del club; Emiliano, Bonareu, Sáinz, Lluís, Buscató, Ferrándiz, Pell, Gasulla i altres, jugadors i entrenadors internacionals que tant van ajudar en la primera època; Rafael Mora, entrenador durant anys, tràgicament desaparegut; Lynn Van Leuven, l'americà del Grifeu, els ja esmentats Pacareu i Costart...

A Llançà, a la comarca i al conjunt de Catalunya, l'estel del Grifeu, amb els seus alts i baixos, com és natural en un període tan llarg, ha il·luminat el cel de l'esport amateur amb força i constància, amb il·lusió i convenciment.

Sol·licitud d'inscripció

Sol·licito ser admès/admesa com a membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, per la qual cosa facilito la meua identificació i les dades bancàries per a la domiciliació de la quota anual.

NOM ..... COGNOMS .....
ADREÇA .....
POBLACIÓ .....
CODI POSTAL ..... TELÈFON .....
ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC .....

Domiciliació bancària de la quota anual

ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

....., ... d ..... de 20 ...

Signatura

SR./SRA. DIRECTOR/A DE L'ENTITAT FINANCERA .....
OFICINA NÚM. .... POBLACIÓ .....
COMPTE NÚM.

Us demano que satisfeu els rebuts que presentarà anualment l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, carregant-los al compte indicat.

Atentament,

Signatura

....., ... d ..... de 20 ...

Trameteu aquesta butlleta a l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.
Palau del Parlament. Parc de la Ciutadella, s/n - 08003 Barcelona

NOTA: D'acord amb l'autorització donada per l'assemblea general tinguda el 18 de febrer de 2005, la Junta va acordar modificar la quota anual de l'Associació, que, a partir del 2006, és de 25 euros.

ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS
AL PARLAMENT DE
CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA

www.parlament.cat